

Κίμων Ρηγόπουλος

Πνίγουμε τους πνιγμένους και αυτό θεωρείται ένδειξη λεβεντιάς και εθνικό παράσημο. Το πράγμα έχει ξεφύγει. Δεν αρκεί η ορθολογική καταγραφή του προβλήματος. Χρειάζεται το λιπαντικό ενός εξεγερτικού μηνύματος, μεστόυ συναισθήματος, που μετατρέπει τη λογική σε κινητήρα ενός νέου εργατικού ουμανισμού.

Ένα σουρεαλιστικό σκηνικό, μια **μίμηση πράξεως ατελούς και γελοίας** ξεδιπλώνεται σε συνέχειες. Ηθοποιοί περιφέρονται στη σκηνή και παπαγαλίζουν τον αναφομοίωτο ρόλο τους. Παίζουν τους ηρωικά αμυνόμενους με περικεφαλαίες νάιλον, συλλαβίζοντας κορδωμένοι και με ελληνικά της συμφοράς κάποιες ανορθόγραφες παραγράφους μίσους. Μερικές φορές βαράνε και στο ψαχνό εκείνους που «συνωστίζονται» στο γκισέ για να αγοράσουν όσο όσο ένα εισιτήριο ζωής.

Σκηνή 1η: Ο Βελόπουλος, ένας φυλετικά «καθαρός Έλληνας», πουλάει κηραλοιφές που τρέπουν σε άτακτη φυγή τον κορωνοϊό. Τις πουλάει στον Έβρο και στις δύο πλευρές των συνόρων. Δίνει με έκπτωση το προϊόν του στους συνοριοφύλακες και με τιμή τιμπημένη και χωρίς απόδειξη στους «εισβολείς», δηλαδή στον «Ιμπραήμ και τον Χασάν που στοίχισαν στον ελληνικό λαό 30 δισεκατομμύρια ευρώ», κατά δήλωσή του. Έχει και η κρίση τις ευκαιρίες της. Άλλωστε, με αυτό τον τρόπο καλύπτει και μέρος της ζημίας που υπέστη το έθνος από τους «λαθρομετανάστες»

Σκηνή 2η: Οι πρώτοι «αλλόθρησκοι εισβολείς» έχουν ήδη εγκατασταθεί στη Μακρόνησο «για να μάθουν ότι ο προορισμός τους δεν ήταν ο παράδεισος». Το γεγονός εορτάζεται με συναυλία του Σαββόπουλου και μεταδίδεται απ' ευθείας από τον Σκάι. Με αυτό τον τρόπο εμπεδώνεται νεοορθόδοξα η αντίληψη ότι: **Όλοι μαζί μπορούμε να αναμορφωθούμε.** Ο ηρωικός Σκαλούμπακας επιτέλους δικαιώνεται. Το κοινό αποθεώνει τον Σαββόπουλο καθώς κλείνει τη συναυλία του με ένα τραγούδι για να ξεχνιόμαστε: Κοντά στο τζάκι, αγκαλιά στην πολυθρόνα, θα έχουμε άνοιξη στις νύχτες του χειμώνα. Ο τραγουδοποιός θα παραλείψει να τραγουδήσει ένα άλλο τραγούδι που μας υποχρεώνει να θυμόμαστε: *Μάνα μου όλα περνούν και όλα γίνονται ξανά, όμως τούτη η θητεία δεν σταματάει πουθενά.* Και αυτό θα συμβεί επειδή αυτοί οι στίχοι αναφέρονται σε μια **άλλη Μακρόνησο**, ενώ παραμένει **ίδια η αξία χρήσης της.**

Σκηνή 3η: Η κανονικότητα επιστρέφει και μαζί με αυτήν και το αίσθημα της ασφάλειας. Ο «**Σύλλογος κυνηγών λαθρομεταναστών για να ξεβρωμίσει ο Βόλος**» εγκαταλείπει τον Έβρο και επιστρέφει στην έδρα του. Τα μέλη του πίνοντας τσίπουρα αναπολούν τις ωραίες εκείνες μέρες και περιορίζονται στο κυνήγι μπεκάτσας. Όμως ο «**παροιμιώδης μέσος ανθρωπάκος**», αν και ανακουφισμένος προσώρας, αναζητεί απεγνωσμένα ένα νέο εχθρό για να υπάρξει. Έναν εχθρό που θα εγγυάται το αήτητό του άνευ αγώνα. Θα τον βρει ή θα πεθάνει από το σύνδρομο του παροπλισμένου πολέμαρχου;

Και τώρα ας αποτιμήσουμε τη ρεαλιστική βάση του σουρεαλιστικού σεναρίου. Εδώ έχουμε να κάνουμε με την αποπλάνηση και τον βιασμό της ιστορίας, που προϋποθέτει την πλήρη αντιστροφή της και την εγκατάλειψη της ιστορικής μνήμης στην αφασία. Έχουμε να κάνουμε με το **μολών λαβέ** των ακυρωμένων συνειδήσεων. Το άγος του δωσιλογισμού στα χρόνια της ναζιστικής κατοχής μεταμφιέζεται σε αγέρωχη στάση κατά των λιμοκτονούντων «εισβολέων». Χτυπάμε το χταπόδι που ξέπεσε στα βράχια μας για να ετοιμάσουμε τον μεζέ της παλιανθρωπιάς μας. Πνίγουμε τους πνιγμένους και αυτό θεωρείται ένδειξη

λεβεντιάς και εθνικό παράσημο. Το πράγμα έχει ξεφύγει. Δεν αρκεί η ορθολογική καταγραφή του προβλήματος. Χρειάζεται το λιπαντικό ενός εξεγερτικού μηνύματος, μεστού συναισθήματος, που μετατρέπει τη λογική σε κινητήρα ενός **νέου εργατικού ουμανισμού**.

**Καλούμαστε να υψώσουμε ξανά το πλέγμα των συνόρων μας.
Τα ανθρωποειδή από εκεί, οι άνθρωποι από εδώ**

Κανένας δεν μπορεί να «ψηφίζει λευκό» σε αυτή την κοσμογονική μετατόπιση. Ουδέτερο έδαφος δεν υπάρχει. Ο φασισμός καταλαμβάνει τις εκτάσεις της οικουμενικής αναλγησίας και βλακείας και σπέρνει μίσος για να θερίσει θάνατο. Έτσι τρέφεται. Για να υπάρχουν περιττοί άνθρωποι -πρόσφυγες και μετανάστες- πρέπει να υπάρχουν και άρτιοι. Και οι «άρτιοι», κάτι σαν άριοι, είμαστε εμείς. Το δράμα των προσφύγων μάς υπενθυμίζει τη μίζερη βολή μας. Το μέγεθος της απελπισίας τους μάς καθιστά περιούσιους. Οι κυριαρχικές ονειρώξεις μας απαιτούν τον αφανισμό των πιο αδύναμων. Αφού το μεγάλο ψάρι τρώει το μικρό, ε, ας παραστήσουμε κι εμείς τον λευκό καρχαρία. Όσο πιο απλοϊκός και χυδαίος είναι ένας συλλογισμός, τόσο πιο συμπαγής παρουσιάζεται στη δοκιμασία της σκέψης. Και επειδή ό, τι θεωρούσαμε αυτονόητο, έπαψε να είναι και έγινε χωράφι ξέφραγο, καλούμαστε να υψώσουμε ξανά το πλέγμα των συνόρων μας. Τα ανθρωποειδή από εκεί, οι άνθρωποι από εδώ.

***Στίχοι από τραγούδι του 1950 (Μουσική: Νινή Ζαχά, Στίχοι: Κώστας Κοφινιώτης)**